

„SZÁRNYPRÓBÁLGATÁSAIM”

Az Eötvös Károly Megyei Gyermekkönyvtár „Szárnypróbálgatásaim” címmel 2016 decemberében prózáírásra ösztönözte az általános iskolás tanulókat.

Iskolánkból 3 olyan tanuló munkáját küldtük be, akik kedvtelésből egyébként is írogatnak.

Stange Regina 5. osztályos, Pavelka Mária és Tóth- Herseczki Hajnalka 7. osztályos tanulóink írásait a februári eredményhirdetés során oklevéllel és ajándékkal jutalmazták.

Gratulálunk a munkáikhoz!

A munkákat alább olvashatják:

Emlék a múltból

2035.június végén egy általános iskola tanulói a nyári programjukat tervezgetik. A gyerekek más-más helyen szeretnének nyaralni.

Anan Szíriába szeretne menni, ahol édesanyja, Abia töltötte gyermekkorát.

Már alig várta, hogy hazaérjen az iskolából, és elmondhassa szüleinek az ötletét. Otthon aztán rögtön el is kezdte:

- Képzeljétek, van egy ötletem, hova menjünk nyaralni! Hát Szíriába! Anya! Szeretném, ha megmutatnád, hol éltél, hova jártál iskolába, mindent!

Abia hirtelen elsápadt. Férje aggódva kérdezte, mi a baj, de nem válaszolt rögtön. Kisvártatva így szólt:

- Azt hittem, soha nem kell ezt elmesélnem, de most úgy tűnik elérkezett az idő.

Gyermekkorom, sajnos nem volt felhőtlen, szörnyű tragédia sújtott le ránk

Én is éltem boldogan, mint más országok gyermekei, de egyszer olyasvalami történt, amire senki sem számított.

Akkor már hetek óta nyugtalanító hírek keringtek az országban. Egy szép nyári nap ugyanúgy indult, mint a többi. De délután megtörtént az, amire senki sem számított. Elkezdtek bombázni az országban, épületek dőltek össze, mindenütt sebesültek feküdtek. Nagyon félttem! Egyik pillanatról a másikra megváltozott az életem. A megszokott biztonságból egyre inkább veszélyben éreztem magam. Hallottam a bombák hangját, az emberek rémült kiabálását. Egyre hevesebben vert a szívem. Szüleim azonnal magukhoz hívtak. Édesanyám így szólt:

- Hagyjuk el az országot! Meneküljünk, amíg lehet!

De ekkor még váratlanabb dolog történt. Apukám közölte velünk, hogy ő aztán nem megy sehová. Így édesanyám is kénytelen volt maradni. Neki ebbe nem volt beleszólási joga, édesapám irányította őt is.

Sírva fakadtam, mert nem akartam itt maradni, de tízévesen egyedül sem mertem volna útnak indulni. Anyukám elkezdett vigasztalni és bátorítani:

- Ne félj kicsim! Nem hagyom, hogy bajod essen! A szomszéd házaspárral fogsz menekülni.

Egy kicsit megnyugodtam, mert jól ismertem őket, és nagyon kedves emberek voltak. A baj csak az volt, hogy a szüleimet el kellett hagynom. Nehezen, sírva, de elbúcsúztam tőlük, és útnak eredtünk. Sokat gyalogoltunk, éheztünk-szomjaztunk, néhány országba be sem akartak engedni bennünket, mert nagyon sok ember menekült velünk együtt.

Én már kezdtem is feladni, úgy éreztem, nem fog menni. Eszembe jutott édesanyám féltő aggodása. Átgondoltam eddigi életemet, és hirtelen megváltozott a véleményem. Azzal bíztattam magamat, ha már eddig eljutottunk, innen is menni fog. Miért is ne sikerülne?

Jó, hogy végül nem adtam fel, mert ide befogadtak bennünket. A szomszéd házaspárral azóta is nagyon jó kapcsolatot ápolunk. Olyanok ők, mintha a pótszüleim lennének, és egy kicsit talán azok is. Az igazi szüleimről, sajnos, nem tudok semmit. De, látjátok, nem adtam fel, és megérte! Az életben mindig vannak és lesznek hullámvölgyek, csak nem szabad feladni, küzdeni kell!

Higgyétek el nekem, ha egy akadályhoz értek, megéri leküzdeni! Sosem tudhatjátok, mit hoz a holnap! De egy biztos! Küzd le az akadályokat, és eléred a célod! És ez a legfontosabb!- mondta könnyes szemmel Abia, aki már sok szörnyűséget átélt.

Stange Regina

5.osztályos tanuló

Ragyogó alkony

A kezem az ölemben hevert, dús tincseim pedig az arcomba lógtak. A falevelek az ablakomhoz csapódtak, majd egy hirtelen csattanással kivágódott az ablak.

Kipattantam az ágyból, és a puha szőnyegre léptem. Egyszerre csak a padlón találtam magam. Erőtlenül feküdtem a szőnyegen egy jó darabig. A szemhéjam lecsukódott, a testem elgémberedett. Pár perccel később ismét kinyílt a szemem. Felálltam és a nyitott ablakhoz léptem, miközben a testem megvonaglott a fájdalomtól. De erőt vettem magamon, és becsuktam az ablakot. Kipirult arccal ültem le a tükörhöz az ágy melletti fehér székre. Kezembe vettem a fésűt, és végighúztam sötétbarna hajamon, ami illett kék szememhez, melyben fájdalom tükröződött, amit a fejemben éreztem. Belenéztem a tükörbe, de nagy meglepetésemre nem láttam magam benne. Szívverésem felgyorsult, levegőért kapkodtam. Rossz előérzetem volt. Megpróbáltam visszatartani a sírást. Az ajkamba haraptam, melyből kiserkent a vér. Hirtelen azon kaptam magam, hogy azt kóstolgom. Gyorsan abbahagytam, majd a kezemet a szívemre tettem, ami nagy megdöbbenésemre nem dobogott. Megpróbáltam megmérni a pulzusomat, ami szintén nem volt. Itt már kitört belőlem a fuldokló sírás.

Bevillant a tegnap este képe. Barna körömcipóm kopogása verte fel a sulis előtti tér csendjét. A hold már fent ragyogott a borús égbolton. Még jó, hogy a fekete kabátom volt rajtam, mert borzalmasan hideg volt. Farmerom zsebébe tettem kipirosodott kezemet. Mögöttem gyors léptek zaja hallatszott. Megfordultam, de amikor hátranéztem, senkit sem láttam. Amikor újra előrefordultam, egy húsz év körüli, sápadt bőrű srác állt előttem. Éjfekete haját kisöpörte arcából, sötét szemeit rám szegezte. Közelebb lépett hozzám, majd hirtelen a nyakamban erős fájdalmat éreztem. Felhörögtem. Erős zsibbasztó érzés árasztotta el a testem, szemeim könnyben úsztak. A földre zuhantam. A fejem, a vámpír elégedettséggel teli szeme felé bicsaklott. Hát ezért fáj mindenem! Én is vámpír lettem! Felálltam, karomat a mellkasom köré fontam és az ablakhoz sétáltam. Kinéztem. Hajnalodott. Az ég lila színben játszott.

Meg fogom keresni a vámpírt, aki ezt tette velem, vagy ne legyen a nevem Piper DiLorentis!

Pavelka Máriaó

7. osztályos tanuló

A csodamedálok

Hűvös őszi reggel volt. A levelek susogva hullottak a földre.

Egy fekete autó gördült be az iskola parkolójába. Egy hosszú hajú, szőke lány szállt ki belőle.

- Melina! - szólt utána egy férfihang.

- Igen, apa!?

- Ügyes legyél az új iskolában!

- Rendben, az leszek! - hangzott a válasz.

- Anyukáddal nagyon büszkék vagyunk Rád, hogy már középiskolába fogsz járni. És, hogy lásd mennyire, most meglepünk Téged egy ajándékkal is.

Melina izgatottan nézte, ahogy apukája belenyúlt a kabátzsebébe, majd elővett belőle egy nyakláncot, melyen rózsaszín medál lógott

- Ezt kapod tőlünk. Tetszik?

-Ó, nagyon!- kiáltotta örömmel a lány.

- Szeretnénk, ha ezt a nyakláncot sosem vennéd le, - folytatta az apa, miközben Melina nyakába akasztotta azt. – Megígéred? - kérdezte.

Melina tátott szájjal nézte a gyönyörű ajándékot.

- Megígérem. - felelte határozottan, de szeméből valami megmagyarázhatatlan félelem sugárzott.

- Remélem, ez a lánc szerencsét hoz, mert nagyon rám férne! Új barátokat kellene szereznem a gimiben! – mormogta magában.

Majd megigazította a hátán a táskáját, és elindult az új iskola bejárata felé. Erősen markolta a medált, reménykedve, hogy az szerencsét hoz neki.

Amint becsukta maga mögött az ajtót, megszólalt a csengő.

- Jaj, ne! Nem akarok már az első napon elkésni! - kiáltotta ijedten, és futásnak eredt.

Végigfutott egy hosszú, sötét folyosón, majd felszaladt egy keskeny, kissé csúszós lépcsőn az emeletre.

- El fogok késni, el fogok késni! - ismételte kétségbe esetten, miközben a tanterme felé tartott. Berohant az osztályba, ahol új tanára előtt alig egy centire tudott csak megállni.

- Bocsánat Tanárnő, de késésben voltam és.....! - kezdte a magyarázkodást.

- Állj, szót se többet! – mondta a tanárnő szigorúan. Most még elnézem, de ne forduljon elő még egyszer! - figyelmeztette.

- Nem fog! - ígérte meg a lány leszegett fejjel. Hangja halk és szomorkás volt; nagyon szégyellte magát.

Lassan a padjához sétált és lehuppant a helyére. Elővett táskájából egy tollat és egy füzetet. Az üres táblát bámulta. Kisvártatva körbejártatta tekintetét a teremben. Feltűnt neki két lány, akik ugyanolyan medált viseltek, mint ő. Megdöbbenette a felfedezés, de nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget.

_Mért ne lehetne másnak is? Talán ők is bátorításként kapták! - gondolta.

. Órák után elindult, hogy alaposabban szemügyre vegye új iskoláját.

Éppen egy elhagyatott folyosón járt, amikor véletlenül összeütközött azzal a két lánnyal, akikre már a tanteremben felfigyelt.

- Áu! - kiáltották minden egyszerre.

- Vigyázhatnál! - szólalt meg egyikük. Fekete, rövid, göndör haja volt, szeme szinte szikrákat szórt a dühtől.

- Jobban is odafigyelhetnél! - folytatta felháborodottan a másik, aki barna haját copfba kötve hordta.

- Ti jöttetek nekem! - védekezett Melina.

A három lány mérgesen tekintett egymásra. Kis idő múlva Melina így szólt:

- Nézzétek, én nem akartam nektek menni, sajnálom!

- Igazad van, én is sajnálom! - kért bocsánatot a copfos lány, Keity.

- Jessie vagyok, és én is nagyon sajnálom a történeteket! - szólalt meg a másik lány.

Melina is bemutatkozott. Amikor megbocsátásuk jeléül megölelték egymást mindhárman, nyakláncából egy fénycsóva tört ki ezzel a felirattal:

„A nyakláncotok varázserejű.

Bennük van a kristályok varázsereje.

Ha kinyitjátok, aktiválódik a varázslat.

Használjátok ezt az erőt mások megsegítésére!

De ne feledjétek, hogy sosem használhatjátok

önös érdekek megvalósítására, mert akkor

a varázslat örökre eltűnik az életekből.”

Ennyit tudtak gyorsan elolvasni a lányok, mielőtt eltűnt volna a felirat.

- Ez meg mi volt? - kérdezte Jessie

- Szerintetek, más is látta?- aggódott Keity.

- Hát, mivel ez egy elég elhagyatott hely, nem hiszem. - nyugtatgatta új barátnőit Melina.

- Mit gondoltok, mihez kezdjünk ezzel a titokkal?- folytatta.

- Elmondjuk valakinek? - kérdezte ismét Keity.

- Nem! - kiáltotta Jessie. Akkor már nem lesz többé titok!- háborodott fel.

Melina válasz helyett megfogta medálját, mintha attól remélte volna a megoldást. Gesztenyebarna szeme hirtelen felcsillant, mert a medálban újabb mondatok jelentek meg, még ha nagyon halványan is. Már éppen olvasni akarta, amikor eget rázó sikoltást hallottak. Valaki segítségért kiáltott. Amikor a hang irányába fordították fejüket, egy ismeretlen lányt pillantottak meg a lépcső tetején, aki valószínűleg megcsúszott, és már nagyon közel állt ahhoz, hogy összetörje magát esés közben.

- Most vagy soha, lányok! Használjuk a medálokat! - javasolta Melina, s a többiek egyetértettek vele.

Furcsa bizsergés futott át a testükön, érezték, ahogyan átjárja őket a varázs. Tudták, hogy gyorsan kell cselekedniük, különben tragédia történik. Az ismeretlen lány már kis híján a földre zuhant és nyakát törte. Nem haboztak hát, azonnal elkezdtek lebegtetni, mintha csak szállna. Amikor az végre épségben földet ért, a meglepetéstől alig tudott megszólalni.

- Kik vagytok Ti? - kérdezte végül, amikor a rémülettől kissé már magához tért.

- Mi vagyunk a kiválasztottak, és az a küldetésünk, hogy a bajbajutottakon segítsünk - válaszolták a megmentők.

- Köszönöm, nagyon szépen köszönöm! - hálálkodott az ijedtségtől még mindig rémült lány; majd lassan elsétált.

A barát nők visszazárták a medálokat és vele együtt a varázserejüket is.

- Lányok,- szólalt meg Melina- úgy érzem, hogy még hatalmas kalandok várnak ránk!

Tóth-Herseczki Hajnalka

7.osztályos tanuló

Emléklap

Stange Regina

részére

az Eötvös Károly Megyei Könyvtár
Gyermekkönyvtára
által meghirdetett
"Szárnypróbálgatásaim"
pályázatra beküldött
alkotásáért.

Veszprém, 2017. január

Emléklap

Tóth-Herseczki Hajnalka

részére

az Eötvös Károly Megyei Könyvtár

Gyermekkönyvtára

által meghirdetett

”Szárnypróbálgatásaim”

pályázatra beküldött

alkotásáért.

Veszprém, 2017. január

Emléklap

Pavelka Márió

részére

az Eötvös Károly Megyei Könyvtár
Gyermekekönvtára
által meghirdetett
"Szárnypróbálgatásaim"
pályázatra beküldött
alkotásáért.

Veszprém, 2017. január

